

FOLK OG LAND

NR. 13 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 6. APRIL 1963

LØSSALG 85 ØRE

Nils Juels gt. 49 IV
Oslo

Redaktør Monsen i Arbeiderbladet:

«Nasjonalismen har igjen reist hodet midt i Vest-Europa»

INTERESSANTE BETRAKTNINGER OMKRING DE GAULLES OPPRØR

ARBEIDERBLADETS Per Monsen skrev for noen tid siden en artikkel omkring de Gaulle, som viste adskillig forståelse for det som virkelig skjer ute i verden i dag.

Han tar sitt utgangspunkt i dette at både **FRIHETEN** og **NORGES HANDELS- OG SØFARTSTIDENDE** ut fra
ne med sympati både blant hardkokte kommunister og blant konservative antikommunister», skriver redaktør Monsen.

vidt forskjellige politiske synspunkter bringer artikler preget av forståelse og velsvilje for den nye franske politikk. «de Gaulle kan regne med sympati både blant hardkokte kommunister og blant konservative antikommunister», skriver redaktør Monsen.

Og dette er, som han sier, «en helt ny konstellasjon i europeisk politikk. Fra Paris og Brüssel forplanter dønningene seg på tvers av gamle politiske strømminger».

Dette er, som en vil vite, lignende synspunkter som de der har vært hevdet av artikkelforfattere i FOLK OG LAND, og betegner politiske konstellasjoner som naturligvis også i høy grad må berøre og interessere dette blads leserne.

Noen av grunnene til denne innstilling på høyre fløy, er, sier Monsen, at de Gaulles idéer, hans patriarkalske system og effektive utsjaltung av brysomme, demokratiske opposisjonselementer tiltaler mange konservative. «De har tilsvarende vanskelig for å fordyøye Kennedys politikk. Særlig gjelder det Amerikas FN-politikk. — Sympatién går til de Gaulles Frankrike, som nekter å være med på å betale Kongoutiftene i FN og som stemmer med Portugal i kolonispørsmål.

Både i sin utenrikspolitikk og i sin innenrikspolitikk kan de Gaulle regne med å møte velvilje i kretser som søker løsninger på det 20. århundres vanskelige problemer ved å falle tilbake på konservativ og autoritær nasjonalisme. — — En flirt med Franco skader ikke de Gaulle i disse kretsene.»

(Forts. s. 6)

Stor strid om Waffen-SS bøkene

MED HÆRVERK, PUSSIGE RETTSAVGJØRELSER OG BESLAGLEGGELSE AV PLAKATER OG SALGSPROSPEKTER I KÖLN

Skorzeny overleverer en utmerkelse til en av sine Oberscharföhrere.
(Illustrasjon fra boken hvis forside er gjenlagt nedenfor).

Det har blitt ganske stor og uventet publisitet omkring den nye rekke «Kriegsberichte der Waffen-SS», med blant annet to bind av Otto Skorzenys memoarer, som også FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

rensen, som foreligger hos oss i ordlyd, fortjener vidtgående oppmerksomhet på grunn av den prinsipielle begrunnelse. Den forekommer oss ikke ubetenkelig i de avgjørende punkter.

Landretten lar det stå hen om forutsetningene for belag i det foreliggende tilfelle foreligger i henhold til §§ 90 a og 93 StGB (fremstilling eller utbredelse av skrifter som truer statens sikkerhet). For ihvertfall, sier retten foreligger det i plakatens art og utformning en overtrædelse av § 96 a St GB. Denne oppfatning begrunner rettens klage.

Forts side 6

DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG, som omtaler begivenheten skriver herom blant annet:

Quisling, retten og æren

Mye taler for at de skal få rett som mente at norske domstoler begikk et justismord da Vidkun Quisling ble dømt. At Quisling var uskyldig er en oppfatning som DAGBLADETS lesere mener enn én gang har sett på prent.

Vi skal naturligvis være varsomme med å si hva rettens endelige resultat vil bli, selvom alle meldinger tyder på at saken nå står adskillig annerledes enn da den dramatiske rettsaken der Quisling ble dømt, fant sted i 1945.

Det dyp sjokerende ved de siste ting som er kommet frem er imidlertid at opplysninger som kunne vært helt avgjørende for saksbehandlingen i 1945, bevisst ble holdt borte og ikke undersøkt. De som bestemte dette var selv ledere av etterforskningen.

En slik ting setter en flekk på norsk rettsvesen, som ikke er lett å vaske bort.

En spør uvilkårlig hvilket motiv den eller de ansvarlige for ledelsen av etterforskningen kunne ha for å underslå slike vesentlige opplysninger. Har det vært det norske politiets prestisje som spilte inn? Publikums og myndighetenes krav om at saken måtte bli løst, nær sagt koste hva det koste ville?

Det var dessverre omkring et svensk justismord DAGBLADET skrev ovenstående 9. mars år, nemlig saken om biskop Helander. Vi har bare interpolert Quislings navn der hvor artiklen nevner Helander.

Men ble Helander dømt på falske premisser og underlag av viktige opplysninger, hvor uendelig meget mere

APPETITTLIG

VG's store og iherdige israelbeunderer Ragnar Kvam har også andre strenger på sin bue. Således anmelder han en bok av en såvidt vi forstår britisk neger i følgende smakfulle og appetittlige vendinger:

«Det må ansees for å være et fremskritt at en i England i dag kan få kjøpt legalt en roman om fallos-dyrkelse og penis-misunnelse, en roman som atpå til omtaler tingene ved deres rette navn.»

* * *

På samme side i bladet som serverer dette har ellers mat- og argentinaeksperten Don Segundo noen moralske betraktninger i forbindelse med Hans S. Jacobsens jødiske spekulasjoner i MORGEBLADET, som vi omtalte i forrige nummer, og som vi kommer inn på igjen i dagens leder. Don Secunda er opprørt over den manglende moral i MORGEBLADET som ikke har hatt «et eneste beklagende ord — — over det inntrufne.»

gjelder det ikke Vidkun Quisling. — Han tilhørte så langt fra Helge Krog's 6. kolonne, som burde og måtte forstå at Norge fortsatte kriga mot Tyskland uten hær, flåte og fly etter å ha kapitulert betingelsesløst 10. juni 1940 og til og med inngått våpenalliansen med den tyske Wehrmacht på nordkalotten.

Quisling var en dødsfiende av Terboven. Det ser ut som dette var grunnen til dødsdommen og skuddene på Akershus. Men i hjemmefronten satt brakkebaronene og norsk-tyske handelskamers gode nordmenn og gav hverandre attest for god nasjonal holdning. Disse folk var det som ropte høyest foran domshuset: Korsfest, korsfest. Og den sjette kolonnes livorgan i Akersgaten skrek høyest av alle. Hva det evner kast av i de nærmeste krav.

Hans Egede-Nissen.

Katyn nok en gang

Sovjetsamveldets skyld for massemordene i Katyn er nok en gang blitt bekreftet i en bok med titlen «Mordet i skogen», skrevet av professor i politisk vitenskap ved universitetet i Pennsylvania, Zawodny. I boken berettes det at det sovjetiske hemmelige politi myrdet 15.000 polske offiserer i Katynskogen. Denne kjennsgjerning var Churchill og Roosevelt allerede kjent med da de møttes med Stalin i Jalta.

DETTE ER ALGERIE

Ansvaret

I tilknytning til lederen i forrige nummer gjengir vi noen linjer av en kronikk i MORGEBLADET av Jo Bjørk:

«Da arbeiderrégjeringen hjem fra London — kom den som enslags seirherre. Den burde ha satt seg selv under riksrett. Istedet lot den som intet — som om alt var iorden. Den har handlet etter Felles-

Kriegsberichte der Waffen-SS

I denne nye serien kan nå skaffes:

Georg Haas: Brände an der Oder. Pris kr. 18.—.

Georg Haas: Und gab die Hoffnung nicht auf. kr. 18.—.

Otto Skorzeny: Lebe gefährlich. Pris kr. 20.—.

Otto Skorzeny: Wir kämpften — wir verloren. Pris kr. 20.—.

Günter Werdorf: Standarten-Oberjunker Normann. — Pris kr. 18.—.

Fraktfritt mot forskuddsbetaling, eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LAND's BOKTJENESTE
Postboks 3214, Oslo — Postgiro 164 50.

Noe til Høyrefolk!

I Norge er det som kjent et pus-sig UNGE HØYRE, som er så konservative at de gir hele konservatisme på båten. Den er ikke som andre partiungdomsorganisasjoner partimessig i spissen, men synes det er best å gi etter på alle

områder for å bevare freden og velferden — og naturligvis nydemokratiet. Derfor menger da også organisasjonen seg med alt mulig, lager internasjonale negerkongresser sammen med de rødeste røde og viser i det hele tatt en ubegriplig uforstand.

Nå har organisasjonen funnet det på sin plass å gå til angrep på redaktøransettelsen i MORGEBLADET. Dette blad har som kjent, muligens i fortvilelse det har, ansatt en ekstraredaktør fra Libertaskretser, en mann helt uten presserfaring.

Men det er ikke dette de UNGE HØYRE angriper. De er redd for at noen skal tro at MORGEBLADET fortsatt representerer Høyre når det holder klare Høyrelinjer slik som Libertas

land. Det UNGE HØYRE danner god sosialistisk velferdspolitikk og ekkelt partikameraderi.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

26

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAvis

Redaktører:

ODD MELSMØR, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Særloven**

Vi har i forrige nummer av **FOLK OG LAND** omtalt en hendelse som ikke bare er fantastisk, men direkte forferdende. Vi tenker da på **ARBEIDERBLADET**'s og **DAGBLADET**'s iherdige forsøk på å få politiet til å gjøre bruk av den antiytringsfrihetsloven som nærmest i smug ble innført i Norge for etpar år siden, på samme måte som den allerede på forhånd var innført i Tyskland og Sverige. Det er dokumentert at den i Sverige ble innført etter sterkt påtrykk fra den jødiske verdensorganisasjon, så det må være tillatt å ha sin mistanke om opprinnelsen også her i Norge.

Det får nå være som det vil. Da det endelig ble opplyst at vi hadde fått en slik lov også her i Norge, ble det fra offisielt hold meget sterkt understreket at det nærmest var en formsak, at det ikke hadde forekommet ting i Norge som ville bli rammet av en slik lov, og lignende forsikringer til beroligelse for folk som måtte reagere mot denne fantastiske særlov til beskyttelse av en spesiell folkegruppe.

Hvis det hadde dreiet seg om en liten forkuet gruppe av mennesker, som intet annet ønsket enn å leve i fred og ro og fordragelighet, så lot kanskje en slik lov seg forsvare, men her gjelder det som kjent et folk som selv bygger på den mest bastante raselære, som driver en slags internasjonal storpolitikk med bortføringer av folk, henrettelser, sprengstoffattentater og en tilsynelatende evigvarende hets både mot Tyskland og mot folk som har eller har hatt en bestemt politisk oppfatning.

Naturligvis er det synd på enkeltindividene som møralsk må bære de byrder deres ledere pålegger dem, men slik er det jo med oss alle: vi må ofte svare for andres dåpeligheter og uforstand.

Det er visst ingen som vil eller har tenkt seg å krumme et hår på en norsk jødes hode. Det er heller ingen som på noe vis har forsøkt eller har hatt til hensikt å diskriminere norske jøder. Men da får de også finne seg i det som alle andre må godta: at en eller annen dukker frem og sier om jøder i sin alminnelighet noe i likhet med «disse fordomme tyske svinepelsene» når de ikke liker Adenauers politikk, eller «din jævla sunnmøring» når de blir konkurrert ut av en fremmelig ålesunder.

Og under enhver omstendighet må det protesteres på det aller kraftigste både mot loven og mot det urimelige tøv at to av landets ledende venstreradikale aviser skriker etter politi fordi en mann i en artikkel, som nærmest forsvarer og forherliger den ortodokse jødedom, samtidig tillater seg å peke på at «liberale jøder har et stort ansvar for det moralske forfall rundt om i verden, f. eks. gjennom deres så ofte dominerende rolle i film, radio, TV og den tabloide presse.»

Så vidt vi forstår sikter forfatteren når det gjelder forholdene idag i første rekke til USA, og konstaterer vel da noe som har slått de fleste, men rent bortsett herfra, så får det da være en viss grense her i landet også for ensrettningen og angrepene på den mest elementære ytringsfrihet!

Og det misbruk av loven som det så brutalt gis anvisning på fra så innflytelsesrikt hold, bør vel foranledige at en eller annen forsvarer av demokratisk ytringsfrihet i det norske Storting — hvis det da finnes noen slik lenger, bør ta under overveielse å ta opp forslag om å befri folket for dette monstrum av en særlov. I den forbindelse bør de englandsglade norske partipolitikere notere seg, at i England har man avvist krav om å innføre en lignende lov, under henvisning til at det ville være et angrep på de demokratiske grunnprinsipper.

I forbindelse med disse særlovene som den jødiske

Olav Lien får bauta

Olav Liens markerte profil slik den tegner seg på bautaen.

TELEMARK ARBEIDERBLAD

og **TELEDØLEN** forteller i tekst og bilder at det nærmest er reist en 3 meter høy banta over «nazilederen fra Kviteseid» Olav Lien på Oskar Søylands gård Fossan i Ramnes i Vestfold. **TELEMARK ARBEIDERBLAD** føyjer til at «det er meningen det skal forgå en 'avduking' ved en høytidelighet i løpet av sommeren.»

Lien vil være kjent som leder av Bygdefolket Krisehjelp. Han var født i Seljord, men virket mesteparten av tiden i Kviteseid, hvor han til å begynne med var lærer. Han leste til juridikum ved siden av og ble sakfører. Lien gjorde en stor innsats for de kriseberammede bønder i tredveårene og fortjener visselig både bauta og hederlig omtale.

verdenskongress har fått innført i endel europeiske land, har det forøvrig sin interesse å notere at en ikke stopper med det. Meget vil ha mere. Nå meldes i telegrammer fra Tel Aviv at Israel krever innført nok en lov i Tyskland: en som skal hindre tyske vitenskapmenn i å arbeide i Egypt for å gi dette land de samme våpen som

TRONDHEIMSSTUDENTENE KORSER SEG OVER «RETTS»STATEN AV 1945

I EN ANMELDELSE AV BOKEN TIL FANEBUGT I «UNDER DUSKEN»

I studenterbladet «Under dusken» i Trondheim finner vi 9. mars etterfølgende anmeldelse av Toralv Fanebusts «kruttkjerring». Nå er det visst snart bare «retts» oppgjørrets mest prominente som er villig til å bryte en lanse for den rettsstat som de etablerte i 1945. Vi vet ikke om det er av pure forsiktigheit eller fordi han ikke vet bedre at anmelderen snakker om «rettssystemet som det var den gangen.» Saken er jo nemlig den at dagens rettssystem fortsatt holder sin hånd over uretten fra dengang. Men så er det jo også i stor utstrekning de samme folkene som er isving. Men her er altså anmeldelsen:

DEN NORSKE DREYFUSS-SAKEN.

Toralv Fanebust vil være kjent for U.D.'s leser fra i høst. Han slår seg ikke til ro, heldigvis. Hans siste tiltak er å utgi denne «kruttkjerringa», og sannelig er det krutt i den.

I dette heftet, som er på 100 sider (et symbolsk tall, § 100), tar Fanebust for seg alle de mystiske omstendighetene omkring injuriesaken mot ham, og også den beryktede stenogram-historien, der Fanebust ble hindret å trykke sine stenografiske referater fra Lagmannsrettssaken. Heftet gir i sannhet et skremmende bilde av hva den norske «retts»stat stod for i 1945 og de nærmeste årene etter, og hvilke midler dens menn benyttet for å kneble de få som var protestere, derav Fanebust. Utallige steder i heftet retter han sin anklagende pekefinger mot daværende riksadvokat Sven Arntzen, kriminalsjef Kaltenborn, domstolene, pressen, og andre. Nådeløst trekker han, som han gjorde i sitt § 100, frem mange av disse menniske forhold under krigen, som for mange vedkommende ville kvalifisere til hard straff, etter deres egen rettspraksis. Det er kraftig kost som serveres. Det er som en må miste hele respekten for rettssystemet som det var dengangen.

Men mange steder i heftet kalles han også på smilet, som når han refererer skriv fra Sør-Trøndelag.

Israel allerede lenge har hatt!

Neste gang vil en kanskje ha innført stavnsbånd i Norge.

Både Israel og den jødiske verdenskongress får ordne seg som de vil i jødenes eget fedreland, men de får på den annen side også avholde seg fra å øve utilbørlig og udemokratisk press på lovgivningen i de europeiske nasjonalstater.

delag infanteriregiment i anledningen mobilisering, som først ble utsatt fra 5. til 10. april 1940, for så til slutt etter RÈGJERINGA's bestemmelse ble annulert. Videre ble de innestående styrker dimisjonert eller sendt på ferie. Som Fanbusbust så sier: «Da er det forståelig at der Führers sendebud ikke ble møtt med salutt fra Agdenes, der festningens ikke-stridende pe-dell visstnok var alene hjemme.»

Heftet er i sin helhet friskt, men hvasst skrevet. Det vil sikkert smelle kraftig om det blir utbredt. Det vil nok, når alt kommer til alt, bare være to mulige utganger på denne saken, enten en ny rettsak med en ny injuriedom, eller oppreisning, så hvasst er heftet. Når den tid kommer, kan det være godt å ha informasjon, også fra Fanebusts side. Dette heftet gir det. Det kan anbefales på det beste.

*

Ved henvendelse til Fanebust får vi høre at første opplag av boken hans nå er utsolgt, men at han straks over påske vil ha ferdig et nytt og revidert opplag. Boken kan bestilles direkte hos Toralv Fanebust, Kveldurveien, Sandnes. Den koster kr. 6,— og dertil kommer kr. 0,60 i porto.

Folk og Land

Neste lørdag er som kjent påskeaften og da kommer ikke **FOLK OG LAND**. Ellers er vi nå kommet så langt ut i den lyse årstid (jevnfør Evangs sommertid) at vi må gå over til fjortendaglig utgivelse igjen slik som årene før. Neste nummer av avisene kommer altså 20. april, derefter 4. mai, 18. mai o. s. v.

Vær så vennlig å notere dette, slik at De slipper unødig henvendelser til ekspedisjonen.

Og la oss sluttelig nok engang minne etternølerne om innbetaling av bladpengene. De sene i landet volder oss stort besvær med både ekstra arbeide og ekstra utgifter.

HANS S!

«Den som sier sannheten, bør ha besten ferdig»
(Arabisk ordtak).

*

«Intet gjør mer rasende enn sannheten».

(Avdød norsk H.R.s assessor.)
LUCIFER

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING
Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Oberst Konrad Sundlo:

NARVIK 1940

C. Så kom 9. april

Kaptein Finn Knudsens notater viser at divisjonskontoret har mottatt disse underretninger om angrepet på Norge natten 8.—9. april 1940:

9. april kl. 0150: Rauer og Bolærne i kamp kl. 0025. Fiendens nasjonalitet ikke angitt.

Meddelt bl. a. I. R. 15.

9. kl. 0245: Kamp ved Færder. Ukjente fartøy trenger frem Korsfjorden.

Fiendens nasjonalitet ikke angitt.

9. kl. 0300: 5 store krigsskip med transportfartøyer, tyske forserer seg inn ved Bergen. Ukjente krigsskip trenger inn i Trondheimsfjorden. — Kamp i Oslofjorden.

Meddelt bl. a. I. R. 15.

9. april kl. 0325: Fremmede krigsskip observert i Oslofjorden.

9. april kl. 0337: Utenlandske krigsskip går inn i Ofotfjorden. — «NORGE» og «EIDSVOLD» kaster los. — Meddelt I. R. 15.

Det vil sees herav at det har vært liten orientering om situasjonen divisjons-

kontoret fikk den 9. april om morgen. I Oslo hadde Generalstabens kontor gått og lagt seg. Hva fienden angår fikk divisjonskontoret vite at fremmede krigsskip trenget inn i Oslofjorden, Bergen og Trondheim, men bare ved Bergen var fiendens nasjonalitet konstatert: Fartøyene var tyske. Fra Narvik rapporterte marinesjefen, kommandørkaptein Askim, kl. 0337 til divisjonskontoret at utenlandske krigsskip kom inn Ofotfjorden. For alt det divisjonskontoret visste, kunne disse utenlandske krigsskip som kom inn Ofotfjorden, være de engelske fartøy som lå ute i Vestfjorden og passet på.

Som det sees, fikk jeg divisjonskontorets meddelelse av kl. 0150. Senere hadde jeg ikke kunnet få forbindelse med kontoret, som imidlertid ringte meg opp kl. 0300, og så kom kl. 0337 divisjonskontorets viktige meddelelse om at utenlandske krigsskip gikk inn Ofotfjorden.

Noe som straks faller i øynene ved kommandørkaptein Askims melding til divisjonskontoret er at den ikke også gikk til meg. Kommandørkapteinen hadde kl. 0312 sendt meldingen over Tromsø til divisjonskontoret, og jeg burde hatt den samme tid. Isteden for fikk jeg den omveien om divisjonskontoret kl. 0337, eller 25 min. for sent.

Straks jeg hadde fått divisjonskontorets meddelelse kl. 0337, ringte jeg til majorerne:

Først til major Spjeldnes, som var inkvartert en timutters vei fra regimentskontoret, og så til major Omdal, som bodde 3-4 mi-

nutters vei fra kontoret: «Tyskerne kommer inn over Ofotfjorden. Møt på kontoret snarest, og ta med kompanisjefene».

Det tok ikke lang tid å samle disse offiserer, så jeg skulle anta vi var samlet ved 4-tiden den 9. april.

Dog manglet sjefene for 1. kompani og stabskompaniet, da disse to kompanier ikke var kommet til byen enda.

Da major Omdal på sin vei til kontoret passerte den folkeskolebygningen, hvor mitraljøsekompaniet lå, sprang han inn, alarmerte kompaniet og beordret oppstilling.

«Nå blir det alvor», sa jeg til de forsamlende herrer. «Divisjonen meddeler at en avdeling utenlandske krigsskip står inn fjorden, og det må vi regne med er tyskere, enda divisjonen ikke har sagt noe. Det er best å være på den sikre side, å være i stilling».

«Hvorledes mener du vi bør gjøre det?» spurte major Spjeldnes.

Jeg sendte øs vennlig tanke, m

divisjonens mas og ordrer og sa derfor til meg selv.

«Nå smeller det snart, og divisjonen skal ikke etterpå komme og si at jeg ikke har lystret ordre. Bataljonen må gå i stilling på Framnesryggen».

Og derfor sa jeg til majoren:

«Bataljonen din må gå i stilling på Framnes-ryggen, og da jeg er bedre kjent enn deg skal jeg forklare hvorledes du bør innrette deg».

Kaptein Langlo (kp. 2 + 1 mitr. tropp) er her i byen fra før og blir hvor de er.

Kaptein Bjørnson (kp. 3 + 1 mitr. tropp) besetter Framnes-ryggen.

Kaptein Strømstad (kp. 1 + 1 mitr. tropp) i bataljonreserve i skolegården.

Bataljonskommandoplass oppretter du på folkeskolen»

Som det sees mente jeg altså at mitraljøsekompaniet — kp. 4 — burde fordeles med en tropp på hvert av kompaniene.

Kaptein Strømstad var ikke kommet med sitt kompani da jeg gav major Spjeldnes denne anvisning. Men jeg regnet med at det ville komme med det første, og at det da ville være naturlig å la hans styrke være bataljonens reserve.

XXVI.

OLGA BARÉNYI:

XLIII.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Den store tørre kjelleren i realgymnaset er gullende ren. Veggene ble nylakkert for en måned siden, trebenkene er blankskurte, bårene og feltsengene er rene, som nye. De blå, blendede lyspærer sprer et mildt lys. Alt ville vært vakkert og godt hvis kjellerrummen ikke var så overfylte. Menneskene står, kneler og sitter rundt omkring, stumme, resignerte. Det er tyskere og tsjekkiske kollaboratører. Anslagsvis tusen mennesker. Alle om hverandre. Oldinger, spedbarn, mødre, barn, krøplinger og sårede.

Novak blir kastet i den innerste kjelleren, på en haug sekker fylt med sand. Tross alt er han ved bevissthet, men lydene og bildene som han oppfatter er forvrenge. Det er for eksempel en gammel kone, som hakkende og truende stadig munner enstonig frem for seg «Fader Vår, du som er i himlen, gjør dog noe». Ved siden av henne står en tykkfallen SA-mann

leren. Rudi er bare hjelpearbeider, og det også bare av navn. Bortsett fra noen kriminalromancer har han intet lest, høyden en kjedelig bok fra fengselsbiblioteket når han satt innesperret på grunn av et lite tyveri. Han har aldri hørt om den franske revolusjon. Robespierres parole er ham helt ukjent. «Navn, stand, død.» Pragerrevolusjonen overtok bare det siste ordet. Døden.

Når nøden er størst er hjelpen nærmest, sier et gammelt ord. Kanskje skjebnen innså at den ikke kunne utrette noe under pragerrevolusjonen i hans skikkelse, og derfor forkledte den seg som en tøs. En sjuskete, snakkesalig og resolut tøs. Rudis ledsgerinne.

Da tyskerne etter besettelsen av Tsjekkoslovakia innførte pliktarbeidstjenesten, ble hun sperret inne fordi hun ikke ville arbeide i rustningsfabrikken «Letov» i Prag. Bedriftsrådet, som utelukkende bestod av tsjekkere, hadde

ten og geberdet seg ~~stikke~~ at hun ble erklært for utilregnelig. «Jeg er riktig nok bare en tøs», erklærte hun åpent, «men likevel vil jeg ikke være med på dette svineriet. Jeg har ikke villet krigen, for meg kan det være det samme enten en mann er tsjekker eller tyrker. Skal vi vedde på, dere herrer i folketretten, at hvis vi hadde to nakne menn her, en tsjekker og en tysker, så ville dere ikke kunne avgjøre hvem av de to var tysker og hvem tsjekker. Og våpen vil jeg ikke lage, før lar jeg meg henge!»

Efter å være løslatt fra fengslet, arbeidet hun som oppvarterske i gjestgiveriet «U Korinku», på Hermannplatz i Holleschowitz, men hun gav ikke helt opp sin hovedbeskjæftigelse. Hun hadde (Forts. s. 7)

Narvik sett fra syd. Havn og malmkaien, hvor en kan se to malmbåter.

Narvik sett fra nord med Ankenes og innløpet til Beisfjorden i bakgrunnen. Jfr. kartet i forrige nr.

TYSKERNE FRISKER OPP «GULOSTENS» MORDSAK

OG DAGBLADET MENER DETTE ER ET ANGREP
PÅ «RETTSOOPPGJØRET»!

Tilfellet GULOSTEN er vel kjent av dette blads lese-
re, eftersom vi ofte og utfør-
lig har omtalt denne norske
krigsforbrytelse som den
norske regjering skamløst
dekket over. Vi har derfor
heller ikke nevnt at det
tyske ukeblad DEUTSCHE
NATIONAL-ZEITUNG i sin
utgave for 15. mars gav sa-
ken en bred omtale, idet det
pekte på at slik behandles
krigsforbrytere andre steder.
Beretningen i det tyske blad
var fra «unserem Norge».

fanger på hva det nå skulle skje med dem.

To av dem fikk dette spørsmål besvart natten til 3. juli 1945.

Denne natt hadde Johannes Sigfrid Andersen, som tilhørte den norske krigsmarine, vakt ombord på en schnellbåt, som hadde fortøyet ved bryggen i Vadheim. Det var intet påførde. Han kjedet seg og hadde allerede drukket noen raske. Tilslutt var det ikke mere brennevin og Andersen hadde heftig lengsel etter mere. Hva skulle han gjøre? Da fikk han en

... han trakk ...
... unns ...
... orle ...
... han trakk ...
... medlemmer av undergrunnsbevegelsen. De var straks enig i hans plan.

Midt på natten trengte de tre «patrioter» inn i brakken til de tyske krigsfanger, vekket de sovende og forlangte brennevin med maskinpistolene klar. Efter en kort ordveksel lot marinesoldaten Johannes Andersen sin MP knalle. To tyske fanger sank sammen dødelig såret. Den ene døde straks etter, den annen, som hadde fått fire kuler gjennom brystet neste dag.

Johannes Sigfrid Andersen var ikke ukjent i Norge. Før krigen var han under tilnavnet «Gulosten» Norges mest beryktede forbryter, spesialist i innbrudd og skapsprengning. I årene fra 1919-1937 ble han ialt 9 ganger idømt fengselstraff. Under krigen var han aktiv i det såkalte illegale arbeide, d.v.s. undergrunnsbevegelsen. Hva han hadde å gjøre der er ikke kjent, men man vet at undergrunnsbevegelsen skaffet seg penger til sitt dunkle arbeide for størstedelen gjennom innbrudd og overfall på banker, forsikringsselskaper o.s.v. Det kunne derfor absolutt være gunstig å trekke til seg «spesialister».

Men siden DAGBLADET nå likevel skriver om saken med navns nevnelse, så la oss til oppklaring for alle de skinnhellige norske «krigs- forbryter» jegere gjengi hva det tyske blad skriver om saken:

«Nesten to måneder var gått siden den tyske kapitulasjon, og mange steder — således også i sin brakke på det lille sted Vadheim, Sogn i Norge, ventet tyske krigs-

Bladet synes ellers tydeligvis at det er meningsløst at denne «gamle affæren» skal «trekkes fram» igjen — eiendommelig nok, siden dette blad fortsatt går i spissen når det gjelder krav om forfølgelse av påståtte tyske krigsforbrytelser fra enda lenger tilbake.

Men siden DAGBLADET ikkevel skriver om saken med navns nevnelse, så la oss til oppklaring for alle de skinnhellige norske «krigs- forbryter» jegere gjengi hva det tyske blad skriver om saken:

«Nesten to måneder var gått siden den tyske kapitulasjon, og mange steder — således også i sin brakke på det lille sted Vadheim, Sogn i Norge, ventet tyske krigs-

De norske myndigheter opptok
(Forts. s. 8)

Civilingeniør Erhard Fliesberg:

BUDGETERS LUFTSLOTT

Sedan några årtusenden lever den civiliserade mänskligheten i penningshus hållningens tidsskede, varvid dock civilisationens utveckling visat sig medföra den betänkliga följen att hus hållningen med penningmedlen undan för undan förvandlats till dess absoluta motsats av missbruk och missbrukshållning.

Penningens naturliga funktion av ett händigt och praktiskt brytesmedel har genom lagars kraft och allmän sedvänja kommit att behandlas som de civiliserade sambällenas viktigaste kapital, vilket orsakat ständigt växande inflationer följt av ekonomiska sammanbrott för än ett land än ett annat med tillhörande totalvärdeslöshet av deras valutor.

Fra en budsjettbehandling i det norske storting i tredveårene. Sammenligner man med dagens budsjetter, så ser man at retningen er god og farten mot undergangen upåklagelig.

ma något logiskt oantastligt bevis för att så skulle vara förhållandet.

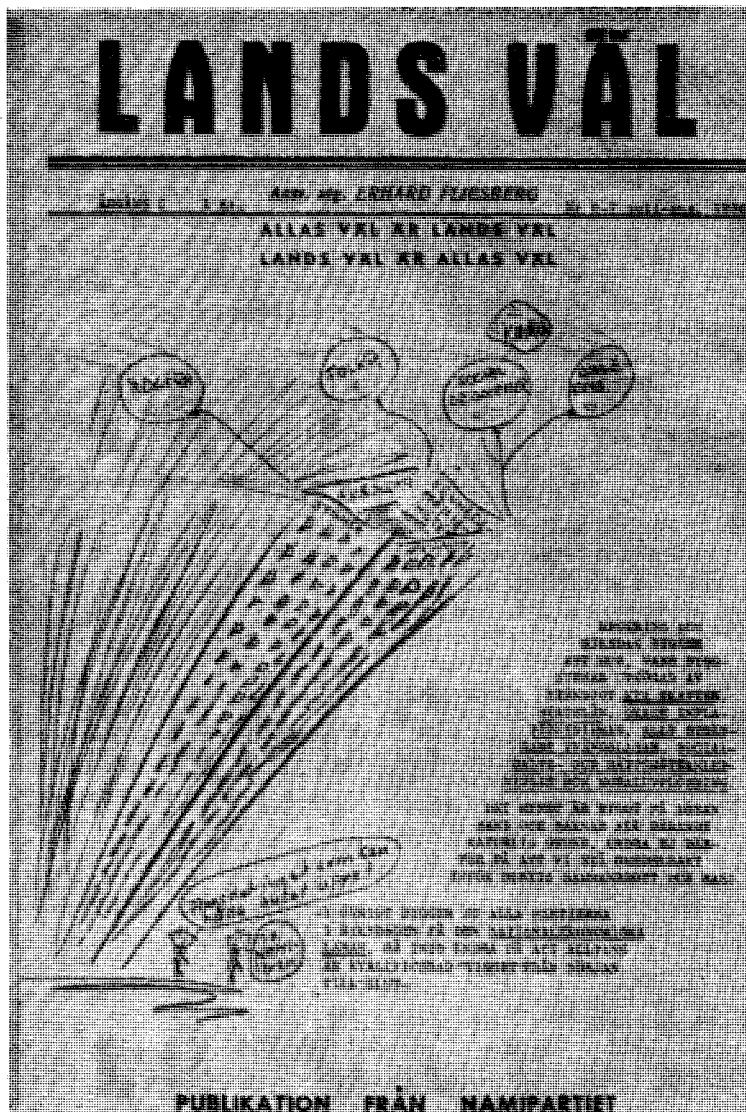
Den ofrånkomliga sanningen är ju den, att staterna tillverka sina pengar till praktiskt taget ingen kostnad

relativt de därå fastställda värdebeloppen. De utgöra således ingen naturligt äkta tillgång för landet — absolut ej äkta kapital — och deras värde för inbyggarna är helt och hållt avhängigt av huru de maktägande statsorganen sköta penningarnas förvaltning. Ländernas närande inkomster kan ju sålunda ej ökas genom att statsorganen återkräver en del av de penningar, dvs. vad statsorganen garanterar äga de därå påstämplat värdena, som de på olika vägar låter cirkulera bland inbyggarna. De få statsskatter, som utgöra äkta inkomster, äro av för ringa storleksordning att här omnämna.

Det är ett fantastiskt skädespel att iakttaga med vilken frenesi det bollas och kalfatras med dessa budgetsiffror innan de årligen fastställts och när så gjorts anses det så viktigt, att dessa siffror kungöras för en häpnadsvärld, som aldrig nog tyckes kunna förvånas över huru sifferstorlekarna oavbrutet ökas i land efter land jorden runt. Det besynnerliga är ju att trots den kraftiga tillväxten, måste de makthavande likväl konstatera att de vederbörande ländernas finansiella tillstånd befinner sig i ett betänkligt farligt läge, som nödvändiggör vissa drastiska åtgärder.

Aldrig tycks penningmedlen försäkra hur astronomiskt de än skjuter i höjden. Den naturliga slutsatsen

Forts. side 8

En av ingenjör Fliesbergs publikasjoner. Gjennom årekker han han ufortrødent kjempet for den sak han tror på og som han har lagt frem for leserne i en rekke artikler i FOLK OG LAND

Nasjonalisme —

Forts. fra side 1

Nå kunne det sikkert føyes meget til når det spørres om hvorfor de Gaulles politikk er populær i vide kretser i dag blant det som vanligvis kalles borgerlig innstilte mennesker. Men, la gå med dette.

Av større interesse er kansje hva redaktør Monsen sier om kommunistenes innstilling, for der er han uenktelig mere på hjemmebane.

Sympatiens i disse kretser innskrenker seg ikke, sier Monsen, til glede over at han har splittet den vestlige verden. «De to kommunistiske stormakter har i alle år sett Amerika som hovedfiden. Både Stalin og Krustsov har utrettelig arbeidet for å presse amerikanerne ut av Vest-Europa. Nå erklærer en europeisk statsjef seg prinsipielt enig med dem.

De kommunistiske stormakter har vært de mest beinharde forvarere av nasjonal suverenitet i alle situasjoner. Nå trer det fram en europeisk statsjef som med like stor styrke går inn for det samme syn, ikke bare overfor sine motstandere, men også overfor sine venner».

Monsen slår fast at Frankrike er blitt pent behandlet fra Moservas side de siste par år, «enten grunnen nå er politisk taktikk eller politisk respekt - eller begge deler».

Når det gjelder de kommunistiske partier i Vest-Europa, sier redaktør Monsen følgende:

«Det er også verd å legge merke til at det en gang så maktige franske kommunistparti har ført en svært tam opposisjon mot de Gaulle. Det er kanskje ikke så merkverdig. Hvordan skal et kommunistparti kunne bekjempe en mann, som har gjort slutt på krigen i Algeriet og vil ha slutt på Wall Streets innflytelse i Europa? Det har jo vært to hovedpunkter i kommunistpartiets eget program!»

Det gjelder kommunistpartiene i hele Vest-Europa. I 17 år har de tordnet løs mot USA i den kalde krigen, mot amerikansk atompolitikk, mot amerikanske soldater i Europa, mot amerikansk imperialism og mot coca-colakulturen. «Ami go home» står ennå malt på husvegger og plankegjerder i Europas storbyer. Resultatene har ikke vært store. Men nå kommer en mann, som gjør alvor av den ønskebare kommunistpartiene har hatt som gjennomgangstema for sin utenrikspolitiske propaganda: A gjøre slutt på NATO og

skape et Europa som tredje makt mellom øst og vest, uavhengig av USA.»

Nei, en slik mann må nok bekjempes av de forhenværende marxister i Arbeiderpartiet og lignende partier i andre land, disse som uten å knye aksepterer «Wall Streets innflytelse i Europa» bare det faller av noen skillinger fra de rikes bord til lokale velferdsekspesmenter.

For «Er hjelpen glemt?» spør den bekymrede redaktør Monsen med herren borte i vest. Har ikke amerikanske styrker to ganger velsignet Europa med sitt krigerske nærvær og har vi ikke fått dollarshjelp til å være med i den amerikanske NATO-blokk? Og er ikke partifellene Lange og Harlem da dette skrives på tiggerferd borte i dollarens land, på det at det norske folk fortsatt kan tas ved nesen?

Monsen sier naturligvis ikke dette like ut. Han slår faktisk fast at de Gaulles popularitet i Frankrike er stigende og at meningsmålinger viser en stigning i presidentens favør på 2 prosent etter bruddet med Storbritannia og USA.

Han medgir også at ingen kan si om de Gaulle at han har nådd dette målet gjennom tvang og diktaturmetoder. Det kunne man som bekjent heller ikke si om Hitler — han var så solid demokratisk fundert som noen. de Gaulle «har holdt valg og folkeavstemninger. De andre partier har rast mot gaullistene uten resultat. Avisene i Frankrike står (naturligvis) kritisk, de Gaulle har bare en liten avislapp». Men likevel altså!

For, slår ARBEIDERBLADET's redaktør Per Monsen fast: «Nasjonalismen slumrer i alle land, og det er lett å vekke den».

Og hvorledes skal det gå med Arbeiderpartiet i Norge og alt dets uvesen, mener visst Monsen, «hvis det også i Amerika kommer en reaksjon i form av nasjonalisme og isolasjonisme etter neste presidentvalg?»

Da kan «ingen si hvilken vei Europa vil gå. de Gaulle har satt krefter igang som ingen i dag kjenner fullt ut. Det eneste vi vet er at vi (Arbeiderpartiet?) går en usikker framtid i møte, fordi nasjonalismen igjen har reist hodet midt i hjertet av Vest-Europa.»

ANNELISE PAROW

TANNINSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsminde

Waffen-SS bokene ..

Forts. fra side 1

«Det blir nemlig anvendt offentlig i de av gjerningsmannen utbredte skrifter avbildninger eller fremstillinger fra den tidligere nasjonal-sosialistiske organisasjon SS (Brystbilledet av SS-Sturmbannsführer Skorzeny — kjennetegn (SS-rune, SS-Totenkopf, Hoheitsabzeichen på luen med hakekors som riktig nok ikke er kjennbare), d.v.s at de optisk gjennom fremvisning av plakatene likeoverfor passerende eller ved utstilling ved salgsomnibussen for salgsvervning stilles til skue. Undtagelsesklausulen i § 96 a I sats 2 StGB foreligger ikke. Anvendelsen av kjennetegn til den tidligere nasjonal-sosialistiske organisasjon SS skjer nemlig ikke innen rammen av den statsborgerlige oppklaring til styrkelse av Bundesrepublikens forfatningsmessige grunnlag til forsvar av forfatningsmessige bestrebler eller til lignende formål, men skjer i den hensikt å rehabiliteres en delorganisasjon av SS, Waffen-SS.»

Så langt kunne man følge rettens fremstilling med noen innskrenkninger. Det er bare å berikte at seiersrunen bare ble båret av Waffen-SS, altså slett ikke var noe «kjennetegn for den tidligere nasjonal-sosialistiske organisasjon SS» og at Waffen-SS ikke var noen «delorganisasjon av SS».

I den følgende del av begrundelsen for vedtaket begir Erste Grosse Strafkammer des Landgericht Köln seg helt ut på det politiske felt:

«Denne av førerne for det tidligere Waffen-SS drevne rehabilitering er ikke av interesse for en statsborgerlig oppklaring av befolkningen, fordi den tilslører sannheten, at SS var den kjempeende ekspONENT for uretsstaten i det såkalte Tredje Rike, som med sine underavdelinger det alminnelige SS og SD innad og Waffen-SS utad hadde til oppgave å støtte og å opprettholde det nasjonal-sosialistiske regime for enhver pris. Nettopp på grunn av den av nasjonal-sosialistiske kretser nært tilsvarende tvil om Wehrmachts pålitelighet. La oss også her la Kurt Schumacher svare:

«Waffen-SS som masseformasjon var krigsbestringet og ble skapt av krigshensyn.»

Og vi vil gjerne stille retten dette spørsmål: Når den nasjonal-sosialistiske ledelse næret tvil om Wehrmachts pålitelighet, hvorfor underla den da Waffen-SS-forbandene hærrens kommandosteder ved innsats?

Vi er av den mening at nettopp disse bøker, som gir et levende bilde av Waffen-SS' innsats og vitner om dens våpenry, på beste måte kan gjøre klart for enhver tysker det som forbundskansleren uttrykte i denne setning: «Mennene i Waffen-SS var soldater som alle andre også var det.» Et slikt arbeide ligger etter vår mening absolutt i «interessen til en statsborgerlig oppklaring av befolkningen.»

Herimot er å henvise til at retten også her med urette behandler Allgemeine SS og Waffen-SS som en ensartet organisasjon. Så heter det at «SS var den kjem-

pende eksponent for uretsstaten i det såkalte Tredje Rike» og hadde til oppgave «å støtte og å opprettholde det nasjonal-sosialistiske regime for enhver pris». Dette kan holde stikk for Allgemeine SS, men Waffen-SS hadde en ren militær oppgave. Det har ingen ringere enn den tyske bundeskansler bekreftet. I det ham egne sprogs, sa Konrad Adenauer 30. august 1953 i Hannover herom:

«Mennene i Waffen-SS var soldater som alle andre også var — — Gjør nå en gang klart for utlandet, at Waffen-SS intet hadde å gjøre med sikkerhetstjenesten og Gestapo. Gjør det en gang tydelig for folk at Waffen-SS ikke har skutt noen jøder, men som fremragende soldater var mest fryktet av Sovjet.»

Denne regjeringssjefens

mening uttrykker ikke bare regjeringens oppfatning, men opposisjonen stod i dette spørsmål bak ham. For et år tidligere hadde Kurt Schumacher erklært:

«Dette Waffen-SS er

hverken sammenlignbar

med Allgemeine SS eller

med de spesielle orga-

nisasjoner for tilintetgjørel-

se og forfølgelse av men-

nesker, men har følt seg

selv som en slags fjerde

Wehrmachtsdel og ble den

gang også vurdert slik.»

Sluttelig mener retten at forbandene av Waffen-SS ble «stilt opp og bragt til innsats» på grunn av «den av nasjonal-sosialistiske kretser nært tilsvarende tvil om Wehrmachts pålitelighet. La oss også her la Kurt Schumacher svare:

«Waffen-SS som masse-

formasjon var krigsbe-

stinget og ble skapt av

krigshensyn.»

Og vi vil gjerne stille retten dette spørsmål: Når den nasjonal-sosialistiske ledelse næret tvil om Wehrmachts pålitelighet, hvorfor underla den da Waffen-SS-forbandene hærrens kommandosteder ved innsats?

Vi er av den mening at nettopp disse bøker, som gir et levende bilde av Waffen-SS' innsats og vitner om dens våpenry, på beste måte kan gjøre klart for enhver tysker det som forbundskansleren uttrykte i denne setning: «Mennene i Waffen-SS var soldater som alle andre også var det.» Et slikt arbeide ligger etter vår mening absolutt i «interessen til en statsborgerlig oppklaring av befolkningen.»

Her vil kanskje noen tenke:

Han snakker om tyskerne som om han allerede på dette tidspunkt visste at vi var i krig med Tyskland.

Hvorfor gjør han det? Kunne han ikke tro det var engelskmennene som kom for å krenke vår nøytralitet? Det var jo ikke mange dagene siden engel-

mer siktet for overtredelse av §§ 90 a, 93 StGB (fremstilling eller utbredelse av skrifter som truer statens sikkerhet). Til oppklaring kan det ellers sies at beslagleggelsen bare dreier seg om verveplakatene og verveprospektene. Salget av bøkene fortsetter som før.

Ring-Verlag har i mellomtiden reist sak mot den jødiske gymnasiast Michael Feldmann på grunn av hærverk og forulempelse av dødes minne (§§ 303, 189 StGB).

*

Om bøkene se annonse i dagens nummer.

Narvik

(Forts. fra s. 4)

Så sa jeg til kaptein Langlo:

«De har arbeidet på Framnes-ryggen i hele vinter. Det er ingen som er så godt kjent derute som De er. Bli derfor med kaptein Bjørnson, og vis ham til rette i stillingen».

Jeg gav tydelige beskjed om at jeg mente Norge var i krig med Tyskland, for jeg sa:

«Der skal skytes på tyskerne, men ikke på engelskmennene». Og det siste jeg sa, da offiserene skulle til å gå var: «skytt heller for mye enn for lite».

Denne siste ordren trakk jeg ikke frem under rettsforhandlingen, idet min forsvarer, høyesterettsadvokat Henrik Bergh, ved henvendelse til major Omdal, hadde fått høre at majoren ikke kunne huske denne min ordre.

«Men derfor kan obersten godt ha sagt det», sa majoren.

For ordens skyld vil jeg peke på, at jeg aftenen før hadde gitt maskinkanonbatteriet ordre til å skyte på tyske fly. —

Nå gav jeg bataljonen ordre om å skyte på tyskerne.

Men fra divisjonskontoret hadde jeg enda ikke fått beskjed om å skyte på tyskerne.

Den ordren fikk jeg først kl. 4:45:

Men da var tyskerne allerede inne på havna.

Her vil kanskje noen tenke:

Han snakker om tyskerne som om han allerede på dette tidspunkt visste at vi var i krig med Tyskland.

Hvorfor gjør han det? Kunne han ikke tro det var engelskmennene som kom for å krenke vår nøytralitet? Det var jo ikke mange dagene siden engel-

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

nesten ikke sett noe av hele revolusjonen og intet hørt. Det var travelt i gjestgiveriet, og hun stod hele tiden i kjøkkenet og vasket tallerkener og glass og skurte gryter og kasseroller. Først da hun fikk vite at hennes livsledsager fungerte som formann i nasjonalkomiteen, kastet hun alt fra seg og løp slik hun var, med våte hender og det skitne, lappete forkle, til realgymnaset. Man gjorde overalt plass for henne, hun var jo en politisk forfulgt, rent bortsett fra at munntøyet hennes var kjent vidt og bredt.

«Du går straks hjem», bjeffet hun alt på lang avstand. «De skal pent få lage denne revolusjonen sin selv.. Nå hvorfor glor dere slik

ske krigsskip hadde lagt ut minefelter i norske farvann, bl. a. ved Bodø.

Jeg må derfor forklare meg litt tydeligere:

Klokka 20.00 den 8. april hadde jeg fra divisjonskontoret i Harstad fått høre om den yiske flåeavdelingen som ble antatt ville gå mot Narvik.

Efter denne samtale satt jeg igjen med inntrykket av at divisjonskontoret hadde sagt der skulle skytes på tyskerne. derimot ikke nå

på meg, dere julekarper? Plutselig er det bare helter her, og ennå i går rutsjet dere rundt på bakenden for tyskerne. Først laget dette pakket kanoner for tyskerne for tungarbeidertilleggskort og etpar flasker billig brennevin, og nå skal plutselig tyskerne ha skylden for alt. Hvis tyskerne ikke hadde hatt kanoner, laget av deres skitne tsjekkiske poter, så hadde de heller ikke kunnet føre noen krig! Og det kaller dere den hellige revolusjon, disse mord og drap?

Jeg skammer meg, fordundre meg, over også å være tsjekker! Hold munn, nå er det jeg som snakker, jeg var ikke taus foran den tyske folkeretten heller! Jeg sier dere, vi kommer allesammen som her står snart til å angre på denne forbannede revolusjonen! Så — ta deg sammen, Rudi, du blir med meg hjem! Hva, har de gjort deg til dommer? Ja, da har de sannelig fått fatt i den rette, det må jeg si. En tyv som dommer!

Mere forstår man ikke, flyene er der igjen og luftvernet på Sommerberg gjør rasende mot dem. De revolusjonære styrter til alle kanter, i luftvernrummene kan de ikke komme, de er overfylt med fangene deres. Rudi og Libuse blir alene og prøver å overdøve larmen.

«Jeg skal dømme Novak til døden, forstår du?»

995414

Legg. Det var jo tyskerne som syntes å ha fiendtlige hensikter.

Engelskmennene lå stille ute i Vestfjorden, hvilket jeg tok som bevis på at de lå der for å møte den tyske flåten og verne vår grense. Norge var øyensynlig på samme side som England. Vi samarbeidet, derfor var det jo også de britiske marinemyndigheter som hadde varslet oss om at tyskerne var på farten.

Jeg var med andre ord slik åndelig innstillet at jeg ikke kunne tenke meg noen annen angriper enn tyskerne, og derfor hadde jeg av samtalens kl. 20.00 med divisjonskontoret, fått den oppfatning at det bare var å fyre løs på tyskerne når de kom.

Av den grunn gav jeg som nevnt både maskinkanonbatteriet og bataljonen ordre om å skyte på tyskerne som var vårt lands uvener.

Under rettsaken mot meg erklærte imidlertid divisjonskontoret at det ikke hadde gitt noen skyteordre kl. 20.00 8. april. Ordren ble først gitt meg 9. april kl. 4.45.

Jeg hadde altså tatt feil.

Men denne feiloppfatningen hadde ikke gjort skade, snarere tvert imot, da jeg takket være den hadde gitt ordre om ildåpning mot tyskerne lengre før divisjonens ordre kom den 9. april.

«Jeg vil jo ikke gjøre det! Men hvis jeg ikke dømmer til døden, så vil en annen straks gjøre det. Alle der i luftvernkjeleren skal jo dømmes til døden!»

«Jesu, Maria og Josef! Rudi, vis meg hurtig hvorledes en skyter med et gevær!»

«Snakk ikke slikt tull, du kan da ikke skyte alle tsjekkere fra Holleschowitz! Har du ikke hørt noe om når amerikanerne endelig vil være her?»

«De har jo vært i Pilsen siden i går og tar ikke et skritt videre, har folkene hos Korinku sagt».

«Det skjønner jeg ikke. Radioen vår roper ja uavlatelig om hjelp!»

«Amerikanerne vet nok hvorfor de ikke kommer. Prag trenger ingen hjelp, vi trenger bare hjerte og forstand!»

«Du, Libuse, jeg har fått en idé. Hvis jeg går løs på dette pakket her og ikke vil være med lenger, så vil de gjøre det av med meg også på samme måte som med dem i kjelleren. Men hvis jeg — nå må du ikke skrike opp med en gang! Jeg mener alt-så, at det beste ville være om vi bare lot fangene merke».

«Hva mener du med det?»

«Har du gått forbi melkebutikken? Ikke? Fru Novak har på den hvite kappen — på ryggen, forstår du — fått malt et hakekors med rød farve. Naturligvis ville ikke våre folk slå seg til ro med rød farve. Tegnet måtte brennes inn, eller skjæres inn.»

«Gudbevaremegvel, din elendige bøddel, din — —»

Nettopp fordi jeg ikke er noen

OLA O. FURUSETH:

Buskmenn i Norden?

Laurens van der Post, den nordiske afrikane har skrevet flere bøker fra Kalahariørkenen. De er så gode og intense, og de gir et godt innblikk i hvordan de siste buskmenn lever. Rester av en fremmed rase, gule, skjevøide og med et par ytterst sjeldne kjønnslige kjennetegn. De grunnet kanskje det urgammle Egypten og andre riker ved Middelhavet.

Nå er de forstøtt til det indre av Kalahari, noen få grupper. De hvite gir lover som de ikke forstår, arresterer dem, og dreper dem med det. Negrene ser ned på dem, og slår dem ihjel hvis de finner dem.

Hvite jegere, og arabere også har drevet jakt i mange år. De første nærmest bare for å drepe, være karer, de siste for å tjene på elfenben og andre sjeldne ting. Nå er disse arter snart utryddet og derfor fredet.

Buskmenneskene må leve av det de finner, det er liv eller død det gjelder. Men blir de tatt i å drepe et dyr som de andre nesten har utryddet, så blir de grepel og satt i fengsel.

Gjennom tusen år har de levd som ørkenens frie folk, vegelse. Blir , så dør de, men lover og stivbente og formelle, — så får buskmenn bare dø.

Laurens van der Post protesterer mot utryddelsen av Nordens «buskmenn». Jeg protesterer mot utryddelsen av Nordens «buskmenn».

Har vi «buskmenn» i Norden?

Her har vandret så mange folkeslag. erulerne, goterne, vendere. Og vi har de finsk-ugriske stammer, og av dem lappene.

Lappene er viddens frie

bøddel må jeg la fangene merke. Folkene våre vil jo bare ha hevn».

«Og det kaller du hevn?»

«Nå ja, vakkert er det sannelig ikke, men merkingen vil de overleve, døden derimot ikke. Hør her, vi er to jammerlige hunder, ikke sant? Vi vil jo også gjerne leve anderledes. Eller skal vi la oss ombringe nå da vi lykkelig har overlevet krigen? Og de kverker deg gladelig, det kan du stole på. Når man ikke kan gå rett, så må man bøye seg. Og dessuten, fangene er nesten vanvittige alle sammen alt, de vil knapt merke smerten. Nå, har jeg rett eller ikke? Hurtig, banden kommer tilbake alt!»

«Hvis det ikke er noen annen utvei — men på tre betingelser. For det første vil jeg være tilstede, bremse vil jeg, forstår du, for det annet må jeg først drikke meg full, og for det tredje skal ikke barna merkes. Jeg går nå og henter en flaske rum.»

«Trengs ikke. Der, under bordet har vi nok av flasker.»

folk. Nå skal de skattlegges, tvinges til å betale trygd forat arbeidsskye folk skal ha det godt, selv er de ikke syke en dag. Det er samfunnet som er sykt.

Da de nordiske stammer kom nordfra og begynte bosetningen på Helgeland og drog videre sydover til Trøndelag og gjennom Romsdalen og Gudbrandsdalen, så dyrket de op jorden der de bosatte seg. Noen var mest krigere, de tok det de trengte, mest utenlands. Andre var mest bønder, de hadde fe og dyrket mye jord. Andre var «buskmenn» eller jegere, de gadd ikke dyrke så mye, de hadde noen små lapper, og levemåten hentet de ved jakt og fiske, som det på den tiden var nok av.

Så levde de i herlighet og glede, og formerte seg. De som ikke var fornøyd med dette, de drog ut på viking, for å se verden og for å vinne ry. Men de fleste kom hjem til sine gårder og småbruk.

Historien begynner der, og dermed elendigheten. Kriger og kamper, vikinger grepel av vanvidd og fremmede lærer vilde herske. Noen rømte unda, til Island, Færøene, Vinland og Grønland.

Så kom danske vender og tyske hansafolk. Handel og embetsstand det blev fint, bonde og småbruker det ble «buskmenn». Det var ikke noe, ikke til annet enn å betale «tiende».

Men det var ikke verre enn at de hang ved sine bruk og slet seg gjennom livet på et vis.

Da Amerika ble gjenoppdaget, så drog alle «buskmannssønner» og døtre dit. De store jordeiere stengte, bare én kunne få bruket. Utveien var stengt hjemme, det blev å dra bort. De var tapt, de var fordrevet av sine egne.

Nå er vi kommet inn i det tyvende århundre, ganske langt på vei. Vi har danset ganske godt rundt gullkalven og maskinen, og disse to har fødd oss en ny avgud som heter — Levestandard —

Politikere og planøkonomer har nå besluttet at landets siste 100 000 «buskmenn» skal likvideres, eller forlate sine ulønnsomme eiendommer.

Det er den beskjed landets jordbrukere, grunnstamnen i folket får rett foran det neste stor-oppgjør.

Hvor skal så maten hentes fra, når dyrene slaktes ned og jorden forlates og gror til med kratt og skog?

Før i tiden var det bonden som forvaltet våre verdier, han hadde nøkkelen til både pengeskaps og til stabburet.

Idag er det den smiskende lettcente fanten, han som er så flink til å koke spiseruppe, som har alle nøkler og nøkkelstilling i staten og samfundet.

Den som forstår det, han forferdes og speider forgjerves etter en rimelig løsning.

Jo. Truman prøvde et nytt middel. Han brente et par Japanske byer med hud og hår og stort og smått.

Nå har Sovjet store lagre, USA også. Andre tar etter, snart kommer Kina med sine.

Frankrikes Gaulle vil helst ikke ha amerikansk innblanding, men vi vil. Vi vil være med i NATO, ikke vi nordmenn, men disse fanter som er vant med å romme fra sitt ansvar.

Så skal det bli NATO-atomstyrke. Det liker ikke Gromyko og hans herrer.

Ett skjærende lyn over Oslo-gryta, og en kolossal røksopp stiger opp. Et nytt 9. april, men ingen Blücher å senke, ingen tog til å kjøre til Hamar med. Alt blir aske, Oslo og Kolsås med. Ingen sirene har gått, det var lyn fra klar himmel.

I samme time smeller det likt på Stockholm og København.

Blir det noen overlevende?

Kreftcellen blir brent opp. Men her og der lever det noen «buskmannsfamilier» som ikke har rukket å komme seg inn i byen med levestandarden. Er vinden lagelig, så kan de begynne å bygge livet på, befriet fra sine plageänder.

Ola O. Furuseth.

FORBBUNDETS KONTOR
i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtagt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag — torsdag og fredag i hver uke mellom kl. 11 og 15. Telefon 37 76 96.

Daglig friske blomster

S Y N N Ø V E L I E
Blomsterforretning

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

M A R T I N K J E L D A A S
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Arkitekt

H U S T A D
Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

FOLK OG LAND

Tyskerne frisker opp — —

(Forts. fra s. 5)

dobbeltmordet på de vergeløse tyske fanger med stor ro. Da etterforskningen endelig var avsluttet, ble spørsmålet om en anklage behandlet av forskjellige instanser. Det hersket tvil om anklagen skulle reises for en sivil eller militær rett. Efter at saken i månedsvise hadde drevet frem og tilbake og var blitt studert av forskjellige instanser, havnet den endelig hos regjeringen, som etter råd av krigsmarinens judisuelle sjef, viceadmiral Horve, vedtok å frafalle tiltale mot Andersen. I mellomtiden var det gått nesten to år, det var 25. april 1947.

Underlig er ikke bare den kjennsgjerning at en dobbeltmorder av uvepnede fanger etter at den norske presse stadig hadde kukt opp «gjeninnførelsen av rettsstaten» fikk gå uantastet, men begrunnelsen for denne uhyrlige beslutning.

I de stedlige politimyndigheters betenkning, som regjeringen også tilsist sluttet seg til, heter det blant annet:

«Det hersker ingen tvil om at Andersen under krigen har gjort mange gode og nyttige ting for folket, ting som mange andre borgere kanskje ikke hadde villet eller kunnet. Med den vilje og energi som Andersen under krigen la for dagen, kan han bli en god borger av landet, hvis han nå er kommet på andre tanker. Jeg finner det derfor riktig å gi Andersen en sjanse nå, og er av den mening at samfundet er bedre tjent med å redde en borger enn å dømme ham til å gå under.»

Regjeringsvedtaket av 25. april 1947, som er enestående i norsk rettshistorie, stemte riktignok ikke med meningen hos størsteparten av folket. Dog var man i disse år altfor beskjeftiget med hevn over dem som hadde forholdt seg vennlig overfor tyskerne, til å bli opphisset. En unntakse dannet en mann hvis ord alltid hadde haft särleg vekt hos den norske offentlighet, nemlig den kjente psykiater overlege dr. Johan Scharffenberg. Han rettet i mai 1949 en skarp skrivelse til det norske odelsting, hvor han besvaret seg over den rettsstridige beslutning og krevet at den minister som var ansvarlig for den, forsvarsminister J. Chr. Hauge skulle bli trukket for riksrett.

Den i mellomtiden nært 90 år gamle dr. Scharffenberg bad samtidig stortinget undersøke om de to myrdede krigsfanger hadde etterlatt seg pårørende i Tyskland, og eventuelt å la disse få en erstatning av statskassen.

Han beskyldte myndighetene for å ville undertrykke saken og antydet at den kjennsgjerning at de myrdede «bare» var tyskere, hadde vært utslagsgivende for vedtaket.

Efter en kort debatt, hvorunder spesielt den sterke innskrenkning i taletiden til fem, og derefter til to minutter, er bemerkelsesverdig, ble hans skrivelse vedlagt protokollen av stortinget.

Johannes Sigfrid Andersen,

«Gulosten», lever fremdeles som fri mann i eget hus i den lille norske by Horten. På veggen hans henger et stort bilde av den avdøde kong Haakon VII, der, som det heter, skal ha mottatt «helten.»

*

Vi noterer ellers at DAGBLADET med beklagelse konstaterer at «så vidt vi vet har DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG forbløffende mange abonnenter i Norge.» Det sier vi intet om, for det er et utmerket blad i den nydemokratiske tyske bladørkenen.

BUDGETERS —

Forts. fra side 5

härav borde vara, att där måste föreligga ett allvarligt grundfel på ett finansiellt system, som ständigt åstadkommer samma snedvridna resultat. Men i en demokratiskt styrd värld, där klokhet ansees liktydigt med en än aldrig så liten röstövervikt vunnen vid frågor avgörande, vinner sunt förnuft näppeligen någon seger så länge flertalet får något för de slantar, varmed deras arbete belats.

De makthavande äro likaledes måna om att flertalet skall begåvas med tillräckligt stora missnöjesförhindrande sociala förmåner. Därjämte söker man genom all sköns bokförings taskspelri blända med böckers strålande ekonomiska fasad. Penningsiffrorna får vandra ut och in i mängder av ny tillkomna fonders böcker, därvid fonderna givas vacpert skimrande och välfärdsklingande namn. Härigenom inbillas inbyggarna att man ökat landets förmögenhet till befolkningens skydd och trygghet. Tyvärr kan ej på detta sätt några nya närande medel tillförs landet, ty hur mycket det än bollas med dessa fonders medel har ju faktiskt ingen förmögenhetsökning därigenom tillförts landet.

Behållningen består i att inbyggarna trots alla dessa transaktioner inte kunna undgå att iakttaga att de dagligen trots alla deras personliga inkomststegringar får allt mindre och sämre varor för vad de inköpa. Speciellt kan man iakttaga hur bekymrade husmödrarna bliva vid sina nödvändiga hushållssinköp.

Eftersom denna demokratiska utveckling sker på ett demokratiskt likartat sätt i alla jordens länder, räcker det att som illustrationsmaterial använda några siffror från Sveriges budgetsverld.

År 1899 utgjorde Sveriges statsbudget 89 miljoner kr. vilket i övrigt var sista gången densamma understeg

DET BAYERN, DET RAYERN!

Vi kom til å minnes en historie fra okkupasjons-tiden da vi leste denne meldingen i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG: «Det Bayerske innenriksministerium i München har henvist alle underordnede myndigheter til at Bayern ikke skal betegnes som «Bundesland», men som «Fristat». Historien var ellers denne: Under en festlig tilstelling av offisiell art kom vi bort i en bayersk general, som efterhvert ble noe forfrisket. Og utover kvelden sa han som fölger: «Först har disse fordömte preusserne tatt Bayern, og nå har de fordundre meg tatt Norge også!»

WIRTSCHAFTS- WUNDERET.

Ellers har tydeligvis Wirtschaftswunderet i Tyskland også sine mörke sider. Bundes-Tyskland hörer nu således till de land i verden som har lavest födselsprosent. Med sine 21,7 % under 15 år är det det barnefattigaste land i verden.

EICHMANNNS ENKE

har leverat inn klage over den bortførelsen av hennes mann som ble foretatt av israelske agenter til de argentinske myndigheter. Klagen er imidlertid avvist av retten med den begrunnelse at politiundersøkelsene etter forøverne ikke har gitt noe resultat og at den israelske regjering på henvendelse fra Argentina har nektet å gi noen opplysning om forøvernes identitet.

100 miljoner kronor. Dåtidens finansminister, regering och riksdag var mäktiga bekymrad över de sista årens enligt deras uppfatning «farligt växande» penningförbrukning.

Tänk oss dessa dåtidens makthavande herrar för några dagar förflyttade till årets budgetbehandling, där finansminister, regering och riksdag sedan är lärt sig att utan tankers besinning och hämningar bolla med årliga budgetsökningar om en el. flera miljarder kronor, på en budgets-nivå om ca. 20 miljarder kronor. . . Här skulle nog talet om att «vända sig i sin grav» förvandlas till, om tankexperimentet kunde fullföljas, att dessa saligen avsommade blivit tvungna att rotera i sina gravar enligt atomtidsålderns rörelsehastigheter.

År 1899 voro skatterna 72 miljoner kr., nu 16 á 17 miljarder; statslånen upp-gick då till 30 miljoner, nu röra de sig på fältet över

KRIGSFORBRYTER DÖD.

Den amerikanske general Harry Collins er död i Salzburg. Under verdenskrigen var han sjef för den beryktede «Regnbuedivisjonen», som begikk tallrike forbrytelser mot menneskeligheten i Bayern i 1945.

*

LINDLEY FRASER DÖD.

Og når vi nevner dödsfallet til denne krigstidens prominente, så kan vi kanskje også nevne en annen kjent person fra den tid som er död i disse dage, lederen for BBC's tyske tjeneste Lindley Fraser. Hans hovedmedarbeidere var de sosialistiske tyske emigranter i England. Fraser var senere britisk kringkastingskontrollör i den engelske sone i Tyskland.

*

ENGLAND GJØR BUSINESS IGJEN.

Efter at Tyskland stoppet leveransen av rör til Sovjetunionen på anmodning fra USA som ikke vil ha noen russisk konkurrans på det europeiske oljemarked, overtog England i hui och hast leveringen. Men ikke med det. Jugoslavia har bestilt en mengde krigs materiell fra England. Det dreier

20 miljarder.

Nog finns det utrymme för mycken och sund eftertanke, om folk blott ville försöka att ägna sin fritid å tankars hjärngymnastik, istället för att låta sig förfäras och fördummas av allt det dravel som radio, TV och andra nöjesanordningar ständigt utspsy för att hindra all nytig användning av hjärnans celler.

Ur landets försörjnings-synspunkt är dessa budgeters dans med penningsiffror blott sagor om ingenting, eftersom de intet kunna klärlägga om ländernas levnadsmöjligheter. Kunde oven exemplifierade budget-siffror verkligen klärlägga detta, så borde ju ovannämnda jämförelse mellan idag och för 64 år sedan betyda att våra försörjningsmöjligheter idag förbättrats mer än 200 ggr. Vilket ju skulle betyda att varken regering, riksdag eller någon av landets inbyggare behövde hysa minsta bekymmer för en situation, där företagare måste upphöra med sina verksamheter, där sammanslagningar ideligen sker av koncerner till allt större koncerner, där inveckningar uppsäges, där det förklars att «penningmarknaden» är till ytterlighet åtstramad, där industrier nedlägges el. flyttas till utlandet och där faktiskt det enda som blomstrar

er seg om levering av anti-luftskyts, radarutstyr och ammunisjon. Den första leveransen av 100 antiluftkanoner vil finne sted i aller närmaste framtid.

är bank-, försäkrings- och annan penningutlånings-verksamhet.

Det enda som skaffar ett land och dess folk verkliga bärande inkomster är ett ständigt förbättrat och mera ekonomiskt tillvaratagande av landets naturtillgångar. Att få mera kraft ut av varje gram bränsle det tillför landet vinstgivande inkomster. Där emot har ej landets försörjningsmöjligheter ökats av att inom landet försäljningspriset ökats för t.ex 1.000 kg smör från tidigare 500 kr till idag 7.000 kr. Det enda reelle i sammanhanget är kvantiteten 1.000 kg smör.

Om allt detta, som behandlar landets verkliga ekonomi har budgetens sifferhistorier intet att förtälja. Därför är och förblir budgeternas siffror blott luftslott, som intet kan förtälja om landets angelägenheter. Först när ländernas makthavande organ lärt sig att skilja mellan det väsentliga — skötseln av landets angelägenheter — och den ungas ekonomispunkt relativt underordnade frågan om skötseln av landets valuta, kan mänskligheten äntligen befrias från den ständigt pågående mareritten av kontinuerligt växande inflation. Tyvärr vill mänskligheten ej lära sig den klokhet, som sunt förnuft kan förmedla, förrän all världen fått passera den nu obeveklig kommande totalinflationen.

Stockholm den 9. mars 1963.

ERHARD FLIESBERG

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdag-ger undtatt lördage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag och fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:
Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralit om omslag innenlands:
Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.
Løssalg kr. 0,85.
Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.
Bruk postgirot nr. 16 450.
Utgiver A/L Folk og Land

